

XXIII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om midlertidig Toldbegunstigelse for Sukker og Mallas tilvirket paa St. Croix.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 12te Marts 1885.)

Priserne paa Sukker ere for Tiden saa lave, at selv naar Sukkerhøsten paa St. Croix i 1882 — den største Høst, som Den har haft i de 5 sidste Aar — lægges til Grund, ville Driftsomkostningerne overstige Værdien med 0,4 cts. o: c. 1½ D. pr. \mathcal{R} Sukker. Vel er der Grund til at antage, at disse Priser ere forbigaaende, men selv midlertidig ere Planterne ude af Stand til at bære Tabet og der er derfor Fare for, hvis man ikke yder dem Hjælp, at Sukkerdyrkingen i alt Fald paa en Del af Den vil ophøre, og det vil da være forbundet med store Uanseligheder igjen at optage den. Men Sukkerdyrkingens Ophør vil være finansielt uødeliggørende for Den og medføre store Tab for Moderlandet, og Udvalget er derfor enig med Regjeringen i, at der er Anledning til at bringe Offre for at forebygge denne Ulykke. Lovforslaget gaar ud paa i 5 Aar fra 1ste April 1885 at nedsætte Toldafgiften af de i Forslaget nævnte Positioner med 8 pCt. for Sukker, Sirup og Mallas, som er tilvirket paa St. Croix og indføres hertil, samt at bemyndige Finansministeren til i Finansaaaret 1885—86 af Statskassen at godtgjøre St. Croix Kolonialkasse det

Indtægtstab, dog ikke over 30,000 \mathcal{R} , der maatte blive en Følge af, at Udførselstolden for Sukker og Mallas ophæves paa St. Croix i bemeldte Finansaar. Hvad det sidste Forslag angaar, bemærkes, at Udførselstolden beregnes af Sukkerets Værdi, og hvis Høsten i 1885 bliver ligesaa stor som i 1882, da der udførtes c. 20 Mill. \mathcal{R} Sukker, vil Tolden efter de nuværende Priser blive c. 20,000 \mathcal{R} . En saadan Eftergivelse af Tolden vil komme Planterne direkte til Gode og være en overordentlig stor Hjælp for dem, men da Kolonialkassen paa Grund af sin daarlige Status ikke er i Stand til at bære Tabet, gaar Forslaget ud paa, at Statskassen skal erstatte det, dog ikke ud over 30,000 \mathcal{R} og kun i 1 Aar. Vi kunne ganske tiltræde dette Forslag og finde det ligeledes rigtigt, at der er sat en Maximumsgrænse, da denne kun vil naaes, naar Priserne stige en Del, og saa bortfalder Grunden til Hjælpen, og at Hjælpen kun ydes for 1 Aar, da det endnu ikke vides, om Priserne ikke ere væsentlig anderledes i det følgende Aar.

Hvad det første Forslag derimod angaar, finde vi Sagen mere tvivlsom. Det fremgaar af Motiverne, at der i 1884 indførtes